

на Епархиалния съвѣтъ, и да ги изпрати направо на Директора на Просвѣщението. „Кметството изпълни неговото желание, като на единъ старъ и немощень отъ всѣка страна нашъ учителъ, потвърди както подписката му, така и свидѣтелството и при № 761 испрати съ пощата на уважаемата дирекція“. ⁶⁷ Допълнително на 28. VIII. Чинтуловъ поднесе сълъ на общината „и едно свидѣтелство дадено нему отъ г-нъ Докторъ Мирковича, въ което показва, че той (Д. Чинтуловъ) е дѣйствително поврѣденъ въ учитѣ, която поврѣда му отнима всѣка възможност да се занимава съ учителско занятие“. Кметството като изпраща това свидѣтелство прибавя „за длъжностъ счита да помоли уважаемата Дирекция на Народното Просвѣщение, ако е възможно да опрѣдѣли една „пенсия до животъ“ на Г-на Чинтулова, който дѣйствително заслужава такова благодарение отъ Високопочитаемото ни правителство, най-повече за това, че той почти 25 години е билъ учителъ ту въ Сливенъ, ту въ Ямболъ и неговитѣ учителски плодове никой неможе да откаже. А сега, като е дошълъ въ старостъ и като тѣй поврѣденъ въ учитѣ, и по Божие провидение лишенъ и отъ единичкийтъ му синъ, който на 22-та си годишна възраст се помина; и бѣдний Господинъ Чинтуловъ е дошелъ въ плачевно положсние“. Накрай общината приключва писмото си съ надежда, че „просбата на Г-на Чинтулова, тѣй и молбата на почти цѣлото население въ градътъ Сливенъ ще се вземе подъ внимание“. Тази пенсия въ размѣръ 5 лири турски на мѣсецъ Чинтуловъ получавалъ до края на живота си (Янтра, с. 100). Че такава пенсия е била отпусната на Чинтулова, се види и отъ писмото на префекта на Сливенския департаментъ отъ 26. IV. 1882, който възъ основа на нареждавето на Директора на Финансиитѣ, съобщава на Чинтулова, че